

Wõta ja loe!

№ 15. — 2. aastafäit.

Rumb neist?

Keegi pühapäevakooli õpetaja jutustas kord oma klassile tähen-
damisõna rikkast mehest ja maesest Laatsarusest. Võpuks küsib ta
lastelt: „No, kas tahaksite olla parema meelega rikas mees wõi waene
Laatsarus?“ See oli wäga põnew küsimus, sest kes oleks tahtnud olla
maese Laatsaruse farnane. Seal wastab üks: „Mina tahaksin olla
rikas mees, kuni elan ja kui suren, siis waene Laatsarus.“

See laps wäljendas seda, mis elab enamiku inimeste südameis:
soom maist elu meeta suurepäraliselt, Jumalast hoolimata, kõiges lõ-
budes ja naudinguis, kuid surra siiski kord õndsalt ja pärida igawest
elu. Siin rikas mees, seal waene Laatsarus! see on tuhandete kirju-
tamata elu motto. Inimene tahaks mõlemaid, kuid unustab, et just
maapealne elu walmistab ette igawikku. Nii kuidas küllwame, nii ka
kord lõikame.

Laatsarus ei saanud mitte oma maesuse armel õndsaks ja rikas
mees ei läinud mitte oma rikkuse pärast hukka, waid siin on määrav
wahekorid Jumalaga ja see, kuidas meie keegi omaist seiskukohast teos-
tame Jumala kawa, millise ta määranud meie jaoks. Kindel on see,
et palju maeseid samuti hukka läheb, nagu rikkaidki kord taewas
letame. Rikas läks hukka seepärast, et oli unustanud hoolitsemise
oma hinge eest, andudes ainult maistetele madalalle naudinguite ja
wara kogumisele. Wara, millega ta oleks pidanud teenima jumala-
riiki ja oma maesemaid wendi-õdesid, läks waid enda huwide rahul-
damiseks, Raha raha pärast! oli ehk temagi motto. Wõib olla hel-
litas ta soowi kord pärast furma pärandada seda jumalariigile, kuid
last seal juures mõõda minna igapäised wäiksed võimalused sellest anda
jumalariigile ning waestele. Tahtis teha midagi suurt, kuid ei käsi-
tanud, et iga fuur ast koosneb paljudest wäikeist.

Seal oli palju kawatsusi ja unistusi usust, armastusest ning õhwti-
meelest, kuid unistustena need kawatsused ka surid nägemata teosta-
mist. Selle asemel wallutas aga sõdat suurema jõuga wäliselu, tehes
taft liha orja. Ja waga hing waewles nagu Lott Soodoma. wära-
wais, kuni wõib olla kustus ka südametunnistuse noomitw hää ja
jõi südamesse külm furnuaia rahu.

Laatsaruse osa siin elus polnud hitlgaw. Raske südamega wõt-
tis ta ehk wastu neid armuandeid, mida talle wifati noomima pilguga.
Paised waewasid teda. Kuid selles näiltselt rõimatus olukorras omas
ta rikkaliku sijemise elu, täis rahu, kannatlikkust ja tänumeelt. Teine
wõib olla õnnelikum kerjuskotiga, kui mõni kottitäie aktfiatega ja kullast

parem on sifemine rahu, mis kannab läbi elu raskustest wõitjana. Isfand pole unustanud, kuigi inimesed unustamad. Tuleb kord päew, kus kõik awalikuks saab, mis keegi sifemifelt on, kui kadumuse kat- ted on surm ära neelanud. Seal siis wahetumad paljude ofad: ühtede rõõmulaul muutub kaebeks ning hulgumiseks, teiste pisarad kuwatatakse palgeilt ja nad lähewad rõõmulauludega Isa riiki.

Kumba rühma kuulud sina?

On sul Jeesus?

„Kui ma ükskord,“ nii jutustab üks jutlustaja, „olin seda küsti- nud ühelt alla läinud proualt, kelle mees oli joodik, wastas ta: „Do ja, mul on ta kolmekordfelt seinal.“ Ja ristilöödu kuju, wõi Õnnis- tegija pilti seinal pidada, see lasseb meid lõpuks fiiski langeba ning hukkuda, aga Õnnistegijat sildames kanda, see on enamikule tunda- matu ast.

Üks sõna Frommelilt.

Kes ei näe patu kibumitsu ja ohakaid oma sildames, mis wõib teha sarnasele see üks, kes armastusest ja halastusest läks kibumitste ja ohakate sekka, et sealt ära päästa oma kadunud lammasst ja kelle pead karjase truuduse märgina ehil okaskroon? Kus pole waadet sildamesse, seal puudub ka igasugune waade ristile.

Unusta, mis oled head teinud ja tee midagi weel paremat.

Õnnekiitid.

Sarnased on enamik inimesi. Surmani wäsitamad nad endid tagaajades seda kergetimultst liblikat „õnne.“ Wahel tundub, nagu oleks ta juba käes, kuid kui kergesti on ta juba sealt lendu läinud, jättes sõrmedele waid kerget, peent ja lätkimat tolmu, tunnistuseks sellest, et ühe hetke oli inimene teda käes hoidnud. Ja taas hakkab endine jaht.

Kui kaua, mu sõber, tahad olla ka sarnane liblikapõludja? Põõra kord energiliselt selg kõigile isekalle õnneunedele ja kasuta oma jõudu paremate asjade teenistuseks. Sa oled kõrgemate illesannete jaoks kutsutud ja sulle öitseb parem õnn, kui see, mida armad saamu- tada kullas, lõbudes, aus wõi wõimuses. Saewane kuningas ootab sind ammu, et sulle jagada õilfamata õnne. Sa ei taha, et hukkuksid, waid tahab sind endale. See õnn, temaga ühenduses olla ja tema tahtmift teha, kestab igawesti.

„Wõta ja loe!“

on kohane laululehtedeks ja muldu lewitamiseks igal pool.
100 tükki 125 f.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

14

Härra Hardy ja Burns peatusid walamisofatonnas. Ainult mõned töölisest olid nähe tööl, tustastena oma töö juures. Härra Hardy käskis töölise wanemal foguda kõik töölised rummi teile otja, et seal neile midagi rääkida. Ta läks ije teife poole, kuna töölise wanem töölisi kottu hakkas futjuma. Need omi tööriistu käest ära wistates läksid sinna poole, kus H. seifis. Suurem oja neist olid rootslased, jaks-lased, iirlased, kohalikud elanikud ja mõned ka Poolamaalt. Hardy waatles järelmötlilikult: Ta ees seifis temale waenulik mais, ahwardawalt teda waadeldes. Selgesti ja pikkamööda algas ta:

„Teie mõite töö kuni Scoville matujeni katkestada. Need masinad wajawad järelnaatsi.“

Töölised seifis liikumatult, waikiwana mõni hetk. Wiimaks astus üks atleedi wälimumjega taanlane ette.

„Meie ei leia tarwilikut nüüd tööd katkestada. See pole meie tasku järele. Andke seniks, kui siin järelnaatsi teete, meile tööd teises kohas.“

Härra Hardy waatas talle otja ja ütles rahulikult: „Palk läheb endiselt edasi, kuigi ei tehta tööd.“

Nüüd oli liikumist meeste seas; nad lohetusid ega mõistnud uskuda. Härra Hardy waatles neid weelgi mõtteis. Wiimaks astus suur daanlane jälle ette ja ütles juba suurema lugupidamisega: „Härra Hardy, me uime, et Te teete midagi lah-kunu omakste toetamiseks, jamuti teistele, kes on haawatud. Meie kõik tahame aidata; mind waliti annetuste korjajaks. Mu oma wend on ta haawatute seas, ta on nägemise kaotanud.“ Seda öelnud, weeresid mehel pisorad üle põskede ja langesid alla jöetolmu. Härra Hardy surus nuuksumise tagasi ja puistas siis oma rahatastu siu daanlase käele, kuna Burns, tööjuhataja ja kõik töölised imestunult pealt waatafid.

„Ei, ärge tänage, tahan weel enam teha.“

Härra Hardy eemaldas, ja tal tundus, kui waaruks maa ta jalge all. Mis oli kõik tema raha mõrreldeis inimeluga, mis ohwerdati tolles gaasiga mürgitatud loopas? Ta ei saanud unustada tardunud nägu surmulina all. Härra Hardy ruttas tagasi kontorisse ja istus oma fulunud puldi äärde. Saabunud oli post, ja ootas pool tosinat kirju. Ta waatas nende poole ja wöpatas. Mis oli kasu kõigest äriiisest tegewusest, kui häda maailmas nii waljusti hüüdis ja otsis kaastunnet! Siis mõtles härra Hardy kohustusele oma perelonna wastu: Klaara wajas isa abi, Georg halwal teel, naine kodus nutab; kirik ja pühapäewafool, mille kasuks ta nii wähe teinud; Scoville'i perelond; haamatud, teba waja külastada; parandused tööfobades; äri kait — kõik need ülesanded tulid talle meelde, ja sinna wähele kajas hääl igawikuft: „Weel seitse päewa elada!“

Ta wajus hetkeks sügawasse mõttesse. Miksi äratas teba lõunakell. Mis, juba lõuna? Mii ruttu oli aeg möödnud? Kiiresti waatas ta kirjad läbi ja andis oma kannatamatult ootawale abilisele mõned näpunäited wastuste suhtes. Üks kiri pani härra Hardyt punastama; see oli kutse pidusöögile, mis korraldati kellegi raudteepresidendi auks.

Jälle midagi, mis ta kaaja teinud lugematud korrad elus, ja nüüd ta alles märkas, kui sageli ta olnud kodunt ära, jättes abifaala üksi. Kuidas ta wöinud teha nii? Ta wiskas kullaga äärestatud kutseskaardi paberikorni, tõusis laua äärest, käis toas edasi-tagasi ning mõtles, mõtles. Tal oli nii palju teha ja waid nii wähe aega! Ta ruttas wödrastemajja, kus ta tawaliselt einetas siis, kui polnud aega minna koju, fõi mõne suutäie ja ruttas jälle tagasi. Suft wödrastemaja uksele tor-

masid talle vastu kats noortmeest. Nad suitsetasid ja jutlesid waljusti; äkki kuulis härra Hardy ka enda nime. Ta waatas kõnelejale otja ja tundis tas mehe, kelle näinud unes oma poja Georgiga kalkewat. Hetkeks tundis härra Hardy kiusatust kõnetada noortmeest ja küsida oma poja kohta. „Ei,“ ütles ta endale aga kohe, „räägin Georgi endaga, see on parent.“

Nii läks ta ruttu kontoriisje tagasi, korraldas oma abilise töid, käis mitmes töötojas ja helistas wiimats pühapäewakooli juhile, kes oli raamatupidaja ühes kalewäris. Tas oli tungiw soow kohata teda nii ruttu kui võimalik, sai aga wastuseks, et raamatupidaja lõitnud oma koduskohta, ega jaabu enne laupäewa. Härra Hardy oli pettunud enam, kui asi näis wäärima, ent ta teadis ju, et tal aeg lühike.

Härra Hardy tahtis loobuda omaist isekast elust ja teha nädala jooksul enam kui ükstei teine. Ta hakkas mõistma, et meie ei saa seada olufordi oma tahtmise järele. Peame ootama parajat aega ühe ja teise asja teostamiseks. Ei wõi muuta teitjet endale elatud aastat äkki teitsemets eneseohwerdamise päewaks. Scoville'i surm näitas härra Hardyle, kui wõimetu ta on teatud juhustel. Näüd ta kartis, et pühapäewakooli juhataja tagajitulel ei sünni küllalt wara, ja ta ei saa talle enam belda, (Järgneb.)

Wiijil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. 141.

Ma tõstan taewa poole filmad, Jään Issa peale mõtlema Ja lendan üles, jätan ilma, Ja tunnen suure rõõmuga, Kuis Issa südamel ja suus Arm iffa wana, iffa uus.

Oh ime, et ta armastanud Mind enne ilma asutust, Et mulle riigi walmistanud, Kuust ootan lapse pärandust, Et enne, kui ma sündsin weel, Sain temalt armu armu peal!

Digemal', Jumal sull', Digemal' sull', Kui risti läbi ka Sa tõmbad mind. Eht küll ma kannatan, Ma siiski ihaldan Digemal', Jumal, sull', Digemal' sull'.

On minul wiletsust Siin kõrbe teel, Kui häbi, teotust Pean kandma weel; Ma lepin sellega Ja püüan hoolega Digemal', Jumal sull', Digemal' sull'.

Me elu on kui suine päew, Kus walgust, warju küll. Meilt kaob kõige pikem päew Ka tuule kiirusel.

Koor: Oh kui wäga nobedast Armuaeg kaob käest; See, mis ütseb hommikul, Närtsub enne õhtut weel.

See elu, eht küll üürife, On kallis külwiaeg, Ta igawese ajale On ainus armuaeg.

Seft alga peale aegjaste Ja tööta wahwaste, Pea tuleb õõ, kus ükski ei Wõi teha midagi.

Toimetaja Peeter Sinf. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jmub 2 × kuus. Makstab aastaks 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sinf Päiteste 5—7, Tallinn. Tellida võib ka Briti ja Wälism. Piiblieltsist, Rataskaewu 4, Tallinn; sealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.

R.-U. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.